DELE AF FORMUERET – SOMMEREKSAMEN 2007

Opgave nr. 1

Bent Bentsen, der drev et lille kunstgalleri i det indre Århus, kom i december 2006 ud for et alvorligt trafikuheld på Grenåvej. Bent cyklede på cykelstien, hvor han blev ramt bagfra af et lastvognstog, der var kommet på afveje. Bent blev efter ulykken indbragt til Århus Sygehus, hvor han henlå i coma. Lægerne forventede, at Bent ville komme til sig selv inden for cirka 6 måneder.

For at muliggøre den videre drift af Bents kunstgalleri bestemte statsforvaltningen (tidligere: Statsamtet) den 5. januar 2007, at der skulle iværksættes værgemål for Bent, jf. værgemålslovens § 5, stk. 1. Det bestemtes i den forbindelse, at værgemålet skulle angå »enhver disposition i forbindelse med kunstgalleriet«, jf. værgemålslovens § 5, stk. 3. Bents bror – brugtvognsforhandleren Verner – blev samtidig af statsforvaltningen beskikket som værge for Bent, jf. værgemålslovens § 14.

Den 11. januar solgte Verner gennem sin brugtvognsforretning den varevogn, som hørte til Bents galleri. Bilen blev solgt for 40.000 kr. kontant til tømrer Terkel Thomsen. Verner havde altid syntes, at det var uhensigtsmæssigt med en varevogn til det lille galleri, idet Bent efter Verners mening udmærket kunne klare de begrænsede transportopgaver i sin private personbil, der var større end den lille varevogn. Verner havde for nylig foreslået Bent, at varevognen skulle sælges, men Bent havde fastholdt, at han var glad for vognen og ønskede at beholde den.

Bents søn Ulrik købte på sin 14 års fødselsdag den 15. januar af cykelhandler Mogens Madsen en cykel – en mountainbike – til 6.000 kr., hvilket svarede til Mogens' indkøbspris. Cyklen var på udsalg og nedsat fra 9.000 kr. Cyklen blev solgt på kredit, således at Ulrik betalte 500 kr. med det samme, mens restkøbesummen på 5.500 kr. skulle betales senest den 1. maj. De 500 kr., som Ulrik betalte kontant, havde han tjent ved at hjælpe naboerne med havearbejde. Ulriks mor – Bents hustru – var død, og Bent havde derfor forældremyndigheden alene over Ulrik.

Ulrik kørte ikke på cyklen efter købet, idet hans hensigt var at sælge cyklen med fortjeneste, når Mogens' udsalg ophørte. Det lykkedes da også for Ulrik den 1. marts at sælge cyklen til en 19-årig kammerat for 8.000 kr. Af disse 8.000 kr. brugte Ulrik 1.500 kr. på en tivolitur, mens han betalte 3.000 kr. til en nabo, som berettiget krævede dette beløb i erstatning, efter at Ulrik havde ødelagt en af naboens termoruder ved et stenkast. De sidste 3.500 kr. indsatte Ulrik på sin konto i Kreditbanken.

Mandag den 16. april vågnede Bent op fra sin coma, og i de kommende dage blev han efterhånden sit gamle jeg, uden mén efter trafikulykken.

Fredag den 20. april blev Bent orienteret dels om Verners salg af varevognen, dels om Ulriks køb af cyklen.

For så vidt angik varevognen rettede Bent henvendelse til Terkel og krævede, at handlen skulle gå tilbage. Bent krævede desuden erstatning af både Terkel og Verner i videst muligt omfang. Bent henviste herved til, *at* værgemålet ikke var tinglyst, *at* han – Bent – ikke havde godkendt handlen, hvilket måtte være en betingelse, når Verner udmærket vidste, at Bent ikke ønskede at sælge varevognen, *og at* varevognens reelle værdi var 50.000 kr. Terkel og Verner bestred ethvert krav, men ingen af dem bestred, at varevognen var 50.000 kr. værd.

For så vidt angik cyklen rettede Bent henvendelse til Mogens og fortalte, at cyklen ikke længere var i Ulriks besiddelse, idet den var blevet solgt til anden side. Bent meddelte, *at* restkøbesummen for cyklen ikke ville blive betalt, *at* Mogens måtte tilbagebetale de 500 kr., han havde modtaget i udbetaling på cyklen, *og at* ethvert krav fra Mogens ville blive bestridt. Mogens krævede, at Ulrik godtgjorde ham det størst mulige beløb. Mogens gjorde i den forbindelse gældende, *at* han i hvert fald kunne beholde de 500 kr., han havde modtaget som udbetaling, *og at* Ulrik – hvilket Bent ikke bestred – så ud til at være langt ældre, end han i virkeligheden var.

Der anmodes om en stillingtagen til de rejste krav.

Løsningseksempel til opgave nr. 1

Varevognen

Værgemålet for Bent omfatter »enhver disposition i forbindelse med kunstgalleriet«, jf. § 5, stk. 3, i værgemålsloven (VML). Da der ikke er truffet bestemmelse om andet, kan den ifølge VML § 14 beskikkede værge – Verner – handle på Bents vegne i anliggender, der er omfattet af værgemålet, jf. VML § 5, stk. 4. Verners salg af varevognen falder ind under værgemålet, således som det er afgrænset af statsforvaltningen. (Se Lærebogen s. 140 ff. [s. 135 ff.]).

Bent gør gældende, at værgemålet er utinglyst. Dette er imidlertid irrelevant: Tinglysning i personbogen finder kun sted ved umyndiggørelse, dvs. når den pågældende er frataget retlig handleevne, jf. VML § 6, stk. 3, og tinglysningslovens § 48. (Se Lærebogen s. 144 [s. 138]).

Bent gør endvidere gældende, at han er uforpligtet, fordi han ikke har godkendt handlen, og fordi han tidligere over for Verner har tilkendegivet, at han ikke ønskede at sælge varevognen. Ifølge VML § 26, stk. 1, 1. pkt., skal værgen spørge den, der er under værgemål, før der træffes beslutninger i »vigtigere anliggender«. (Se Lærebogen s. 141 [s. 136]). Salget af varevognen må – i hvert fald i det foreliggende tilfælde, hvor Bent har tilkendegivet sin stilling – betragtes som et »vigtigere« anliggende. Da det på grund af Bents coma har været meningsløst at spørge ham, har Verner ikke været forpligtet hertil, jf. VML § 26, stk. 1, 2. pkt. Verner har imidlertid været så udmærket bekendt med Bents holdning, at situationen svarer til, at Verner havde spurgt Bent – og fået nej. Spørgsmålet er herefter, om dette kan gøres gældende over for Terkel. Dette må besvares benægtende ud fra en ordlydsfortolkning af VML § 5, stk. 4, om værgens handleevne, der ikke indeholder indskrænkninger for det tilfælde, at den, der er sat under værgemål, ikke er blevet spurgt eller på forhånd har erklæret, at han ikke ønsker at indgå bestemte retshandler. (Se Lærebogen s. 141 [s. 136]). Terkel kan altså beholde varevognen. (Det bemærkes, at der ikke foreligger en usædvanlig disposition, som kræver statsforvaltningens samtykke, jf. værgemålsbekendtgørelsens § 10, stk. 1. I hvert fald kan et sådant manglende samtykke ikke gøres gældende over for den godtroende Terkel). (Se Lærebogen s. 141 [s. 136]).

Spørgsmålet er herefter, om Bent kan kræve erstatning af Verner og/eller Terkel som følge af, at varevognen, der var 50.000 kr. værd, blev solgt for 40.000 kr., dvs. med et tab på 10.000 kr.

Det kan umiddelbart fastslås, at Bent ikke kan kræve erstatning af Terkel, der har købt vognen af værgen, brugtvognsforhandleren Verner – endog uden at have nogen viden om værgemålet. Terkel har ikke handlet ansvarspådragende, men har blot kunnet gå ud fra, at han indgik en fordelagtig handel.

For så vidt angår Verner følger det af VML § 31, at en værge, som tilsidesætter sine forpligtelser, er erstatningsansvarlig over for den, der er under værgemål, for skade, der forvoldes ved forsætligt eller uagtsomt forhold. (Se Lærebogen s. 144 f. [s. 139]). I det foreliggende tilfælde handler Verner uagtsomt: Verners fejlvurdering af værdien (10.000 kr. = 20%) ligger ikke inden for rammerne af det (begrænsede) skøn, som tilkommer en værge, hvilket er særligt klart, fordi Verner er brugtvognsforhandler og derfor bør kende værdien.

Konklusionen vedrørende varevognen er, at Terkel kan beholde denne, og at Bent har et erstatningskrav mod Verner på 10.000 kr.

Cyklen

Ulrik, der er under 18 år, er umyndig, jf. VML § 1, stk. 1, og kan ikke forpligte sig ved retshandler eller råde over sin formue, jf. VML § 1, stk. 2. Aftalen vedrørende cyklen er derfor ugyldig, hvilket kan gøres gældende af både Ulriks værge (Bent) og Mogens, jf. VML § 44.

Mogens kræver, at Ulrik skal godtgøre ham »det størst mulige beløb«.

Mogens kan påberåbe sig pengereglen. En person, der i god tro modtager penge som betaling, må normalt kunne stole på, at betaleren har ret til at råde over pengene. (Se Lærebogen s. 147 f. [s. 141 f.]). Mogens er klart i god tro, navnlig da Ulrik ser ud til »at være langt ældre, end han i virkeligheden [er]«. (De 500 kr. er ikke selverhverv, da Ulrik har tjent beløbet, før han fyldte 15 år, jf. VML § 42, stk. 1, nr. 1). Mogens kan herefter vælge ikke at gøre ugyldighed gældende og erklære sig tilfreds med det pengebeløb (500 kr.), han allerede har modtaget, hvis han giver afkald på restkøbesummen.

Vælger Mogens derimod at gøre ugyldighed gældende, skal opgøret mellem Ulrik og Mogens ske efter VML § 45, stk. 1. Udgangspunktet er, at ydelserne skal tilbageleveres, eller at deres værdi skal erstattes. Den umyndige skal dog kun yde erstatning i det omfang, det modtagne skønnes at være kommet ham til nytte. (Lærebogen s. 149 f. [s. 143 f.]). I opgaveteksten er det oplyst, at Ulrik har solgt cyklen for 8.000 kr. De 3.500 kr., som er i behold på Ulriks bankkonto, og som er et surrogat for cyklen, må anses for at være kommet ham til nytte. Det samme gælder de 3.000 kr., som er anvendt til dækning af naboens berettigede erstatningskrav, idet Ulrik ved denne betaling er blevet frigjort for gæld. De 1.500 kr., som Ulrik har brugt på en tivolitur, er derimod ikke kommet ham til nytte. Det samlede »nyttebeløb« er derfor 6.500 kr. Da købesummen for cyklen blev aftalt til 6.000 kr., kan Mogens selvsagt ikke kræve et større beløb. Da Mogens allerede har modtaget 500 kr., skal Ulrik kun betale yderligere 5.500 kr.

»Lærebogen« er *Lennart Lynge Andersen og Palle Bo Madsen:* Aftaler og mellemmænd, 5. udgave (2006). Sidehenvisninger til Lærebogens 4. udgave (2001) er anført i firkantet parentes.

Opgave nr. 2

Ebba Einersen ejede en lille landejendom, hvor hun havde sine egne tre heste opstaldet. Søndag den 29. april 2007 ved middagstid ville Ebba lukke hestene ud, så de kunne nyde det gode vejr på en græsfold, der lå tæt ved ejendommen. Inden Ebba slap hestene løs, gennemgik hun hegnet omkring folden og konstaterede, at hegnet var i fejlfri stand, herunder at det var strømførende, som det skulle være.

Ebba lukkede hestene ind på folden én efter én. Da den sidste hest – Stjerne – blev lukket ind til de to andre, løb de alle tre af sted i glæde. Hestene styrede lige imod hegnet. De to af hestene, Donna og Frans, standsede, inden de nåede hegnet, men det gjorde Stjerne ikke. I forårskådhed løb hesten direkte igennem hegnet ud på den hovedvej, der gik lige forbi folden.

Ude på vejen kom Anton Andersen kørende i sin Skoda med den tilladte hastighed. Da Stjerne kom løbende ud på vejen, foretog Anton en undvigemanøvre for at undgå at ramme hesten. Herved kom Anton over i den modsatte side af vejen, hvor han kørte ind i Bente Busk, der kom kørende i sin Volvo. Ved sammenstødet fik Antons bil en skade, som det kostede 55.000 kr. at udbedre. Antons Skoda var ansvars- og kaskoforsikret i forsikringsselskabet Safesikring uden selvrisiko. Anton fik ved sammenstødet et kompliceret benbrud og fik senere konstateret et varigt mén på 10 %. Bentes Volvo fik ved sammenstødet en bule, som det kostede 14.000 kr. at udbedre. Volvoen var ansvars- og kaskoforsikret i forsikringsselskabet Duosikring uden selvrisiko.

Lige bagved Anton Andersen kørte Carlo Castberg i sin Mercedes. Hesten Stjerne løb lige ind foran Carlo, der ikke kunne nå at undvige. Carlo påkørte derfor hesten med det resultat, at Stjerne blev dræbt på stedet. Carlo slap uskadt, men Mercedes'en, som var ansvarsforsikret i forsikringsselskabet Topforsikring, blev totalskadet. Forsikringen var tegnet med en selvrisiko på 5.000 kr. Mercedes'ens genanskaffelsesværdi var 200.000 kr. Stjerne, der før uheldet havde en værdi på 40.000 kr., var forsikret mod død ved ulykkestilfælde i forsikringsselskabet Horsesafe.

Hvorledes er parternes erstatnings- og forsikringsretlige stilling?

Løsningseksempel til opgave nr. 2

1. Skaden på A's Skoda (55.000 kr.)
A's kaskoforsikring i forsikringsselskabet Safesikring dækker skaden på 55.000 kr. Spørgsmålet er herefter, om selskabet har regres til en evt. skadevolder, jf. EAL § 22, stk. 1 (Lærebogen s. 358 f.).

Det kan først og fremmest overvejes, om E er ansvarlig som besidder af hesten Stjerne. DL 6-10-2 omfatter kun personskade, og det relevante ansvarsgrundlag for E er derfor culpa (Lærebogen s. 182). Ifølge opgaveteksten har E kontrolleret hegnet, inden hun slap hestene løs, og E har dermed ikke handlet culpøst i relation til den indtrådte skade. E er derfor ansvarsfri, og Safesikring har ikke regres mod hende.

Dernæst kan det overvejes, om Safesikring har regres mod B's ansvarsforsikring i Duosikring. B er ansvarlig på objektivt grundlag for de skader, som Volvoen forvolder, jf. FL § 101, stk. 1. Ansvaret bortfalder ikke, selv om Skodaen er kaskoforsikret, jf. EAL § 21, nr. 1 (Lærebogen s. 357 f.). Da der er tale om et sammenstød mellem de to biler, bestemmes det ud fra FL § 103, stk. 2, »under hensyn til de foreliggende omstændigheder, om og med hvor stort et beløb erstatning bør ydes« (Lærebogen s. 173 f.). Eftersom det er A, der bærer hovedskylden for ulykken, og der ikke kan indfortolkes et nødretsforbehold i færdselslovens objektive ansvar, jf. U 1998.1727 V (Lærebogen s. 157), har Safesikring ikke regres mod B's ansvarsforsikring i Duosikring, jf. FL § 103, stk. 2.

2. A's personskade
A får et varigt mén på 10 % ved sammenstødet med B, jf. EAL § 4 (Lærebogen s. 263 f.). A kan desuden kræve godtgørelse for svie og smerte, jf. EAL § 3 (Lærebogen s. 264 ff.).

E er ikke som besidder af hesten Stjerne ansvarlig på objektivt grundlag for skaden i henhold til DL 6-10-2. Det objektive ansvar omfatter nemlig ikke en situation som denne, hvor hesten forvolder en skade uden at »bide, stange eller slaa« (Lærebogen s. 181 f.). E kan heller ikke pålægges et culpaansvar (jf. ovenfor under pkt. 1).

A kan kræve erstatning for sin personskade hos B's ansvarsforsikring, da B er ansvarlig på objektivt grundlag, og da A ikke har handlet forsætligt eller groft uagtsomt, jf. FL § 103, stk. 1, jf. § 101, stk. 1 og 2 (Lærebogen s. 167 ff., 171 f. og 172 f.).

3. Skaden på Volvoen (14.000 kr.)
B's kaskoforsikring i forsikringsselskabet Duosikring dækker skaden på 14.000 kr. Spørgsmålet er herefter, om Duosikring har regres til en evt. skadevolder, jf. EAL § 22, stk. 1 (Lærebogen s. 358 f.).

Som anført ovenfor under pkt. 1 er E ikke ansvarlig for skaden, da det objektive ansvar i henhold til DL 6-10-2 ikke gælder for tingsskade, og da E ikke har handlet culpøst.

Duosikring har fuld regres til A's ansvarsforsikring i Safesikring, jf. EAL § 22, stk. 1, jf. § 21, nr. 1, og FL § 101, stk. 1, § 108, stk. 1, og § 103, stk. 2, da B er uden skyld i uheldet (Lærebogen s. 173 f., 174 ff. og 357 f.).

4. Skaden på Mercedes'en (200.000 kr.)
Mercedes'en er ikke dækket af en kaskoforsikring, og C's eneste mulighed for at få dækket sit tab er at rette et krav mod E, som er ejer af hesten Stjerne, der forårsager uheldet. (Det er selvsagt uden betydning i denne sammenhæng, at bilen er ansvarsforsikret, idet ansvarsforsikringen kun dækker skader, som forvoldes på tredjemand).

Da E ikke hæfter på objektivt grundlag for tingsskade, og da hun ikke har handlet uagtsomt, har C ingen mulighed for at kræve erstatning hos E, jf. tilsvarende ovenfor under pkt. 1.

C må derfor selv bære sit tab.

5. Skaden på Stjerne (40.000 kr.)
Hesten er tingsforsikret i forsikringsselskabet Horsesafe, der udbetaler 40.000 kr. til E. Spørgsmålet er herefter, om Horsesafe har regres til en evt. skadevolder, jf. EAL § 22, stk. 1 (Lærebogen s. 358 f.).

C er ansvarlig på objektivt grundlag for de skader, som han forvolder som ejer og fører af sit motorkøretøj, jf. FL § 101, stk. 1. Da der er tale om et færdselsansvar, bortfalder C's ansvar ikke i henhold til EAL § 19, jf. § 21, nr. 1 (Lærebogen s. 357 f.). Horsesafe har derfor mulighed for at rette et regreskrav mod Mercedes'ens ansvarsforsikring i selskabet Topforsikring, jf. FL § 101, stk. 1, og § 108, stk. 1, jf. EAL § 22, stk. 1, jf. § 21, nr. 1.

Der er ikke grundlag for nedsættelse af kravet med henvisning til skadelidtes (E's) egen skyld, jf. FL § 101, stk. 3, og ovenfor under pkt. 1 (Lærebog s. 170).

Topforsikring kan ikke over for skadelidte E påberåbe sig, at ansvarsforsikringen er tegnet med en selvrisiko, da ansvarsforsikringen skal dække skadelidtes tab, uanset hvilke begrænsninger der måtte være aftalt i det interne forhold mellem forsikringsselskabet og forsikringstageren, jf. FL § 108, stk. 1. Topforsikring kan dog kræve selvrisikoen på 5.000 kr. af C, selv om C (formentlig) ikke har handlet uagtsomt (Lærebogen s. 174 ff. og 183 (om interne begrænsninger på hundeansvarsforsikringer)).

»Lærebogen« er: *Bo von Eyben og Helle Isager:* Lærebog i erstatningsret, 5. udgave (2003).

Opgave nr. 3

Mandag den 2. april 2007 indgik TV-fabrikant Søren Svendsen, København, og radio- og TV-forhandler Karl Kold, Århus, aftale om Kolds køb af 200 fladskærmstv'er, model »Colour«, til levering cf Kolds forretningsadresse den 1. maj 2007. Transporten skulle ifølge aftalen forestås af den vognmand, som Svendsen sædvanligvis benyttede til transportopgaver af denne karakter, nemlig Viggo Verner. Købesummen aftaltes til 1.000 kr. pr. TV, svarende til i alt 200.000 kr., som Kold skulle betale senest den 1. juni 2007. Svendsens almindelige salgspris for fladskærmene var 1.200 kr., dvs. at Svendsen pga. det store antal skærme, som aftalen angik, havde ydet Kold en rabat på 200 kr. pr. stk.

Den 29. april kontaktede Svendsen vognmand Viggo Verner og bad ham om at afhente TV'erne med henblik på at fragte dem til Århus den 1. maj. Verner forlangte 3.000 kr. for at forestå transporten, og Svendsen betalte straks, hvad Verner forlangte.

Kl. 7.30 om morgenen den 1. maj indfandt Verner sig hos Svendsen. Fjernsynene blev lastet på Verners lastvogn, og Verner satte kursen mod Kold i Århus.

Samme dag kl. 8 talte Svendsen i telefon med en af sine gamle forretningsforbindelser, Arne Abel. Abel fortalte, at han pga. svære økonomiske vanskeligheder ikke ville være i stand til at betale Svendsens tilgodehavende på 100.000 kr. som aftalt. Som følge af Abels manglende betaling ville Svendsen få likviditetsproblemer, og Svendsen skrev derfor straks en SMS til Verner. SMS'en, som Verner læste med det samme, havde følgende ordlyd:

> »Du må IKKE udlevere fjernsynene til Kold uden at få pengene (i alt 200.000 kr.) samtidig. VH. Svendsen«.

Svendsen skrev umiddelbart efter følgende e-mail til Kold:

> »Jeg vil kun sælge til dig, hvis du betaler kontant. Du bedes have købesummen (200.000 kr.) klar i kontanter eller på check, når varerne ankommer her i formiddag«.

Kold læste Svendsens mail straks ved modtagelsen, men foretog sig ikke yderligere.

Kl. 9.30 var Verner nået til Odense, og han standsede ved et motorvejscafeteria for at få noget at spise. Han var meget sulten og glemte at låse lastvognen, da han forlod den på rastepladsen. Mens Verner spiste, stjal ukendte tyve 3 fladskærmstv'er fra lastvognens lastrum, hvilket Verner dog ikke umiddelbart opdagede.

Kl. ca. 11.30 ankom Verner til Kolds forretningsadresse i Århus. Verner havde på det tidspunkt glemt alt om Svendsens SMS, og Kold fik derfor – uden at Verner forlangte købesummen betalt – udleveret de 197 fladskærme, der var tilbage på lastvognen. Verner kørte herefter tilbage til København.

Da Kold begyndte at bære fjernsynene ind på sit lager, opdagede han, at der manglede 3 stk. Kold ringede straks til Svendsen og sagde, at han nægtede at betale for de 3 manglende fladskærme. Svendsen hævdede, at Kold var forpligtet til at betale for de 3 fladskærme, og erindrede Kold om e-mailen, hvori Svendsen havde krævet kontant betaling. Svendsen forlangte på det grundlag at få tilbageleveret de 197 fladskærme, som var i Kolds besiddelse. Kold nægtede at tilbagelevere noget som helst.

Kold krævede størst mulig erstatning af Svendsen i anledning af det passerede. Kolds almindelige videresalgspris på fladskærme af den pågældende type var 2.500 kr., hvilket Svendsen ikke bestred.

Svendsen krævede også størst mulig erstatning af Kold, herunder refusion af de 3.000 kr., som Svendsen havde betalt til Verner for at transportere fladskærmene.

Både Svendsen og Kold nægtede at betale erstatning til den anden.

Hvorledes er retsstillingen mellem Svendsen og Kold?

Løsningseksempel til opgave nr. 3

Der foreligger et handelskøb, jf. KBL § 4, da Kold er radio-/TV-forhandler, og Svendsen er TV-fabrikant (Lærebogen s. 37 f.). Der foreligger endvidere et genuskøb, jf. KBL § 3, da aftalen blot angår »200 fladskærmstv'er, model »Colour«« (Lærebogen s. 33 ff.).

1. Skal K betale for de manglende 3 fladskærme?

Hvorvidt Kold skal betale for de 3 fladskærme, der er blevet stjålet under transporten, beror på, hvem af parterne, Kold eller Svendsen, der bærer risikoen for tyveriet. Verner handler (formentlig) culpøst ved at glemme at aflåse lastvognen, da han forlader den på en offentligt tilgængelig motorvejsrasteplads, men hverken Kold eller Svendsen hæfter for de skader, som Verner forvolder. (Det er forudsat ved aftalen, at transporten forestås af en selvstændigt virkende tredjemand). I forholdet mellem Kold og Svendsen har tyveriet derfor karakter af en hændelig begivenhed (Lærebogen s. 69 f. og 91 f.).

Købet er indgået med klausulen »cf Kolds forretningsadresse«, hvilket indebærer, at leveringsstedet bestemmes iht. KBL § 10, jf. § 63, stk. 2. Herefter bærer Kold risikoen for tyveriet, da risikoen for hændelige begivenheder går over på køberen, når varen overgives til selvstændig fragtfører, dvs. Verner (Lærebogen s. 44 f. og 46 f.). Kold er derfor forpligtet til at betale for de 3 manglende fladskærme.

2. Kan Svendsen kræve de 197 fladskærme tilbageleveret?

For så vidt angår spørgsmålet, om Svendsen kan kræve de 197 tilbageværende fladskærme udleveret, må der først og fremmest tages stilling til, om Kold er i misligholdelse.

Kold er ved købeaftalen af 2. april indrømmet henstand med betaling af købesummen indtil den 1. juni. Der er med andre ord tale om et kreditkøb. Svendsen kan ikke ensidigt ændre på aftalen herom ved at sende Kold en mail, hvoraf det fremgår, at Svendsen nu kræver kontant betaling. Kolds passivitet overfor Svendsens e-mail – herunder det forhold, at han tager imod varen – kan ikke opfattes som en accept af, at aftalen har ændret karakter og er blevet et kontantkøb. Svendsens e-mail kan derfor ikke opfattes som et kontantforbehold, der kan berettige Svendsen til ophævelse af købet, på trods af at varen er overgivet til Kold, sml. KBL § 28, stk. 2 (Lærebogen s. 170 ff.).

Svendsen er herefter ikke berettiget til at kræve de 197 fladskærme tilbageleveret, men kan selvsagt kræve købesummen betalt til forfaldstid, dvs. 1. juni.

Kold skal betale den fulde købesum på 200.000 kr., dvs. ikke blot for de 197 fladskærme, men tillige for de 3 fladskærme, der var blevet stjålet, jf. ovenfor pkt. 1.

3. Parternes erstatningskrav

Svendsen kræver, at Kold betaler omkostningerne ved transporten med Verner. Det fremgår udtrykkeligt af KBL § 63, stk. 1, at sælgeren i cf-køb skal afholde omkostningerne ved transporten af salgsgenstanden. Svendsen får derfor ikke medhold i sit krav.

Eftersom hverken Svendsen eller Kold er berettiget til at hæve (helt eller delvist), fastholdes købet. Kold skal betale købesummen for alle 200 fladskærme (200.000 kr.), men ingen af parterne er erstatningsansvarlige over for hinanden.

»Lærebogen« er: *Lars Hedegaard Kristensen, Anne-Dorte Bruun Nielsen og Torsten Iversen:* Lærebog i dansk og international køberet, 3. udgave (2004).